

→ *Balogh Ádám*

Határital

Az idő a számolás monotonitása,
egy, kettő, három, tíz.
Keresem a tizenegyediket,
mintha tíz üveg vörös
nem lenne elég
pontot tenni másfél év végére.

Csak az akaraton múlik
a magam szabta határok kitolása.
Mint döntésgyenge isten,
felülbírálván a saját penzum.

Üvölteni éppoly felesleges,
mint írni, mert a jelentésre
nem kíváncsi senki,
igaz, nem is hívtam senkit.

A magányos italozás mozgásdinamikája

Követném a nyomokat,
de ez a kőd makacsul elszigetel
bármilyen érzékeléstől.
A szímatra telepszik, és az ösvényre,
amely megnyitotta az utat
vad és vadász előtt,
ám a sárban oldódó patanyom és vér
valószínűtlen kever a palettáról.

A szökkenés színei egyre erőtlenebbek,
és egyre jobban érzem, hogy létkérdés
szembesítenem a vadat a vadással
még naplemente előtt,
mert a feketébe fulladó vörös elragad
minden ésszerűt,
és ilyenkor már kedvem sincs
a ködre fogni, hogy egy helyben toporgok,
mégis a saját nyomomban járok.

Mielőtt számhoz emelném a fegyvert,
egy pillanatra belenézek a csőbe.
Szeretem, ahogyan a vér elnyeli
a lámpa fényét.
Ráharapok a csőre.
Fuss, bika.

↳ Csere Ágota

Három miniatúra

elég a

léböjtkúrából,
a jójófogókurva
jóllakott már a koppal.
seggszájú ígéretek
savasítják leheletét.
habzsolna most már,
de hiába, a gyomorszáj
csak öklendezni kész.

a hidon

várja, hogy
induljon a forgalom.
testében megfeszül
minden izom, ín,
koccan a gyűrű,
a magzatmázás
virradat lassan
felsír a hegyek felett.
reggelt okádik
választott városom.

zöldövezeti

félkomfortos padomat
blahára néző
belvárosira cserélném
ráfizetéssel.
el-haj-lék-ta-lan-zott
nemzedék
nincs ínyére a hideg
pedig barátaim,
micsoda tél közelít.

Hacsek és Lajó

Miskolcon

